

To je že po vsi pravici šibal gospod, kateri „Novicam“ iz Gorice dopisuje, vendar brez uspeha, kakor je podoba.

Nedavno smo zopet našli v nekem časniku stavek: Moralično, dasiravno ne formalno, smo dosegli svoj namen. Zakaj se ni pisalo še: formalnično? Ne bila bi napaka ni večja ni manja. Odkod se je vzela tukaj končnica: -čen? Moralen, -lna, -lno edino je pravilno. Prav takó je tudi napak pisati: metrična mera, o kateri bode še mnogo govoriti in v kratkem. Tej novi (prvotno francoski) meri je za jednico vzet meter, beseda sicer grška, katero pa bomo po naše sklanjali, namreč: meter, metra, pridevnik torej: metersk, ali morebiti tudi: metroven. Toraj: meterska mera. Končnica -ičen v tujkah vodi nazaj najraje do končnice: ika, ter je na svojem mestu samo tedaj, kadar iz te pohaja; na pr. metrika, torej: metrično pravilo (prozodijsko), logika — logičen, politika — političen, matematika — matematičen, tudi: klasik — klasičen itd.

5.

Kaj je besedica: jeli? Morebiti zgolj vprašavnica? Ako pogledamo v staroslovenski in Vukov srbski slovar, najdemo, da ni.

Zložena je marveč iz glagola: je in vprašavnice: li; torej bomo, rabeč li, rekli v zdanjem času: sem li, si li, je li, smo li itd., a v preteklem času: sem li bil, si li bil, je li bil, smo li bili itd. Napačno je torej: Jeli ste zdravi? in tautologija je: jeli je tvoj brat domá. Logično bi moglo to biti samo, ako bi se primislil še veznik: da, namreč: jeli da je (ist eš fo, daš —).

Niti se je ogibati naše stare vprašavnice: ali, ker je res povsod v narodu, in ker jo tudi pozná staroslovenščina, ki ima: a ili? in pa: ali? in s srbščino vred še tudi: dà li? No poreče kdo: Kakó da se tudi v hrvatskih listih čita včasih: jeli je bio? To bode najbržé odtod, ker je i pri Hrvatih več piscev, nego temeljitih znateljev slovnice hrv.

Še nekaj. Vprašavni li mora stati brž za glagolom in tudi brž za besedico bi, ter pred zaimkom se, kadar je glagol povračaven. Torej: Smem li se zanesti? in nikoli ne: se li smem zanesti? Vendar more li se verjeti kaj tacega? in ne: Vendar se li more verjeti? Ne bi li se dalo? in ne: ne bi se li dalo? Red: se li smem? takó je protiven slovanskemu jeziku, da bi se brez straha izgube lahko razpisalo tehtno darilo temu, kdor bi kaj tacega drugod našel. Pa mi odvrne kdo: neknižni Slovenec takó govori, torej ide za opravičeno lastovitost ali svojstvenost našega jezika. Ni verjeti, ampak verjetnejše je, da se to sme pripisati tujemu, zlasti nemškemu vplivu. Nemec ne more začeti stavka z glagolom, ter potrebuje breznaglasnice s kraja, na pr.: es war einmal ein König, er war itd. od tod izvira i naša navada, ker je drugi slovanski jeziki ne potrjajo.

6.

Včasih se najde v kakem slovenskem listu: žrtovati za opfern, kar je pogrešno. Pravilno se piše ta glagol, brez katerega skoraj res ne moremo izhajati, žrtvovati od samost. žrtva (starosl. in rusk.), tako tudi žrtvenik, požrtvovaven itd.

7.

Večkrat se pogrešno piše šč, kjer ima š biti, na pr. manjščina mesto: manjšina ali manjina. Odkod bi se tukaj vzela šč? saj v besedi: manjši ni duha ne sluha od kakega sk ali st. Nasproti pa: slovenščina, od slovenski. (Dal. prih.)

Naši dopisi.

Iz Črnovic v Bukovini 12. marca. — Tudi pri nas je vladala ostra zima. Še zdaj imamo snega do 4 čevlje, mraza pa smo imeli te dni do 24 stopinj; včeraj pa danes pihlja mlačen veter, tako, da se je bati, da ne bi Črnovice splavale po snežnici. Koliko blata in vode stoji včasih po naših ulicah, sodite lahko iz tega, da je preteklo jesen utonil deček iz druge realke o deževnem vremenu v grabnu na mestni ulici v blatu in deževnici. — Dragina je takošnja kakor na Dunaji; obrtnije malo; kupčija je vsa v židovskih rokah; kaj pa je žid, to vé ves svet.*)

V Gorici 13. marca. — Včeraj smo izvedeli po telegramu g. grofa Coronini-a (dež. poslanca), da pride svetli cesar tudi v Gorico, in sicer 4. aprila. — Danes imamo najlepše spomladansko vreme. — Morilca nesrečnega Lašić-a iz Renč (umorjenega Božični večer l. l.) so predvčeranjim na 8 let ječe obsodili; tovaruše njegove pa na 2 leti $\frac{1}{2}$ leta in 3 tedne. Morilcu je priimek Petrin. Obnašal se je pri obravnavi surovo in predrzno.

Iz Materijske okolice na Notranjskem 4. sušca. **) (Vprašanje na Materijskega župana.) „Vsaka reč ima dve strani, tako je tudi letošnja ostra zima Materijcem naklonila precejšen dobiček s tem, da so veliko ledú prodali v Trst. Pridno so ga nakladali na vozove svoje in ga v Prestranek na železnico vozili; tudi Matenjski župan se je s kravo in konjem enmalo pa prav malo opiral z vožnjo ledu; ko pa so iz Trsta pridnim Matenjcem došli lepi denarci, je župan tebi nič meni nič kar 200 gold. v svoj žep utaknil. Vse se je čudilo, po katerem računu si je on odštél celih 200 gold., in ko je nekdo nekaj malega o tem čudnem računu županovem besedoval, dal ga je menda za 48 ur zapreti! Mi pa iz tega zaporá nismo še prepričani, da je županu res šlo 200 gld. plače za led; zato ga očitno vprašamo: kako je on računal, da je v svoj žep vtaknil toliki znesek? le ko nam očitno dokaže, kako je on sebi in drugim račun delal, bomo razsodili, ali je onih 200 gold. po pravici ali krivici si prilastil. Zato, gospod župan, opravičite se očitno pred svetom!

Iz Idrije 15. febr. — V „Laib. Ztg.“ se nahaja od tod dopis, ki sicer ne zagovarja naravnost Samassovih zvonov, iz katerega je pa vendar razvidna jeza zaradi tega, kar so „Novice“ o njih pisale. In vendar smo „Novicam“ še premalo poročili, lahko bi bili popisali več pól o nevolji in razdraženosti prebivalcev zavoljo takih zvonov. Toda če „Laib. Zeitg.“ že g. Samasso pod svoje krilo jemlje, zakaj ne pové, kako je z onimi zvonovi, o katerih je nedavno poročala, da so bili nekam na Poljsko naročeni, češ, „našega Samassa zvonarska slava sega že čez meje naših dežel, celó na Poljsko.“ Ali so ti zvonovi Poljakom po volji? Kako spričalo je dobil gosp. Samassa od njih? Ali bi ne hotel priobčiti ga? ***)

*) Radostni sprejmemo drugi pot kaj več. Vred.

**) Ta dopis pod adreso „Slov. Novicam v Ibljani“ je bil, kakor poštni pečat kaže, 5. dne t. m. v Postojni na pošto dan; al pošta Postojnska ne pozna „Ibljane“, zato je pismo romalo na Reko, kakor pečat Reške pošte od 5. dne t. m. kaže. Ker pa na Reškem nimajo „Ibljane“, zato so pismo napotili v Senj v Dalmacijo, kamor je došlo 7. t. m.; tu še le so vedeli, da Ljubljano prosto ljudstvo tudi imenuje „Ibljano“, in odposlali so pismo le-sem, kamor je po petdnevem romarstvu 10. dne t. m. srečno prišlo — na čast pošti Postojnski! Vred.

***) Težko! Kakor smo zvedeli, so tudi po „Laib. Ztg.“ toliko hvaljeni zvonovi skaženi. Vred.

Iz Bukovšce na Gorenjskem 12. febr. (*Samassovi zvonovi*.) Ker ste, drage „Novice“, gotovo na korist cerkvenim predstojništvom, že mnogo pisale o g. Samassi in njegovih zvonovih in s tem zaslužile si splošno zahvalo, izvolite priobčiti ob kratkem tudi to-le: Pri nas smo mislili leta 1872 za cerkev naročiti nove zvonove in se obrnili do g. Samasse, pa tudi do g. Hilzerja v Dunajskem Novem mestu. Oba sta nam poslala svoje pogoje. Gosp. Samassa je rekel, da za glas *Es* mora imeti veliki zvon 19 centov; za cent je zahteval 95 gold., pri naročenju 10% denarja naprej, pa tudi stare zvonove, predno bi se lili novi, kar bi se zgodilo v treh mesecih. Gosp. Hilzerjevi pogoji pa so bili: Veliki zvon mora tehtati 18 centov, cent po 85 gold., nič denarja naprej in stari zvonovi utegnejo ostati v zvoniku, dokler ne pridejo novi, ki bodo v 6 do 8 tednih vlti. Lahko se razumi, da smo si naročili zvonove potem pri g. Hilzerju, ker smo po vsem tem prihranili si samo pri velikem zvonu 275 gold., ni bilo treba denarja in starih zvonov naprej dati in so novi zvonovi bili v odločenem času gotovi. Ko so nam došli, smo jih bili vsi res veseli. Imajo čist, jasen glas in lepo vnanjo obliko, tako da je treba enacih daleč okrog iskati. Če bi bili pa dobili jih od g. Samasse, Bog vé, kaki bi bili! In vendar koliko dražje bi jih bili plačali možu, ki ob našem denarju živeč in bogateč vendar drži z najhujšimi nasprotniki našimi. — Iz Bohinjske Bistrice sem zvedel, da so tam naročili pred nekoliko leti pri g. Samassi zvon. Ko jim je došel, ni imel naročenega glasu, pač pa več spok, tako da so mu ga nazaj poslali — ne celega, ampak po prošnji g. Samasse razbitega v zaboju. Po vsem tem pač lahko vsak previdi, pri čem smo z g. Samasso in njegovimi zvonovi.

Iz Dol 13. sušca. (*Očitna zahvala*.) V dolžnost si štejem v imenu vseh družih iz celega srca se zahvaliti sl. kmetijski družbi v Ljubljani, ki je tudi nam Dolanom in Lažanom blagovolila podeliti iz subvencijskega zaklada 100 gold. podpore za napravo kalí, katera je res pri nas živa potreba. Prvo polovico smo že prejeli; kakor hitro nam vreme privoli, hočemo delo pričeti in v svoj prid tudi dobro izvršiti. In zakaj bi ne? saj si bomo dostikrat vročo žejo ugasili in našo živinico napojili. Še enkrat tedaj, hvala vsim gospodom c. kr. kmetijske družbe!

Janez Borštnik.

Iz Dol 13. sušca. (*Srčno zahvalo*) izrekam sl. kmetijski družbi za mojo uslišano prošnjo, da mi je blagovolila dati brezplačno nekoliko sadnih dreves; zahvalujem se pa ob enem tudi vsem istim gospodom, ki so podpirali mojo prošnjo. Bog daj srečo v vseh ozirih sl. kmetijski družbi, ki ima preblagi namen dobrote deliti kmetijstvu; Bog daj pa tudi že boljše in ugodnejše vreme nam kmetom, da bomo mogli drevesca saditi in po njih dobrote uživati.

Ivan Borštnik.

Iz Ljubljane. (*Razglas svilorejcem!*) Kmetijska družba Kranjska je od c. kr. svilorejnega zavoda v Gorici po naročilu svojem ravnokar prejela seme svilnih črvičev, ki je bilo po celični sistemi od najzanesljivejših svilorejcev pridelano in od imenovanega Goriškega poskuševališča preiskano ter za popolnoma zdravo spoznano. — To seme oddaja kmetijska družba domačim svilorejcem za polovico kupne cene, namreč 1 lot po 3 gold. 50 kr.; učitelji ljudskih šol pa, kateri po spričalu krajnega šolskega sveta dokažejo, da šolsko mladino v sviloreji podučujejo, dobijo $\frac{1}{4}$ lota tega semena brezplačno. — Kdor ga tedaj želi dobiti, naj se z besedo ali pismom do 15. aprila t. l. obrne na pisarnico družbe kmetijske (v Salendrove ulice št. 195.)

Glavni odbor družbe kmetijske Kranjske
v Ljubljani 16. sušca 1875.

— (*Iz seje deželnega odbora 12. marca*.) Posvetovalo se je o predlogih vodstva sadje- in vinorejske šole na Slapu zaradi pomnoženja dijaških štipendij za to šolo in zaradi nekaterih pozicij šolskega proračuna za leto 1876. — Sklenilo se je, sklicati enketno komisijo ob času deželnega zborovanja v posvetovanje o načrtu nove občinske postave v dotiki z vpeljavo glavnih občin. — Na dopis deželnega šolskega sveta zaradi podelitve učiteljske službe v Žireh učitelju Leop. Božiču je deželni odbor pritrdil predlogu dotičnega krajnega in okrajnega šolskega sveta. — Prošnja županstva občine Mirna za pomoč, da bi se občini naklonila štantnina od 2 letnih sejmov, katero zdaj Mirnska grajščina za-se pobira, izroči se, ker ne spada v področje deželnega odbora, deželni vladi v kompetentno obravnavo. — Dopis deželne vlade, da se je obrnila na ministerstvo za napravo žandarmerijske postaje v Bledu, vzel se je na znanje.

— Kakor se zdaj kaže, vendar starodavne pritožbe Idrijčanov zaradi strupenega sopara, ki se od živega srebra vlega po okolici, ne bodo brez uspeha, kajti dva strokovnjaka kemikarja sta naša, da vkljub vsem preuredbam Lipoldovim pri ondašnjem rudniku vendar vsak dan blizo do 4 funte živega srebra izpuhti po okolici in ostrupeni rastlinstvo in vodo. Pač čudno je to, da leta in leta pretekó, predno svitloba resnice predere mēglo nasprotovanja in birokratične trme!

— (*Društvo za brambo živali*) se je lansko leto osnovalo v Gradcu, ki ima podružnico tudi na Kranjskem, kateri načelnik je gosp. France Müller, vrednik „Laib. Ztg.“ in ki sprejema vstopnino v to društvo po 50 kr. in letni donesek po 1 gld. Namen tega društva, zabranjevati trpinčenje živali, je gotovo dober, zato smo Slovenci blizo pred 30 leti v ta namen izdajali na tisuče koristnih knjižic brez podob in s podobami, česar se gotovo dobro spominjajo tudi bralci „Novic“, ki so videli doklade takošnje; oni pa tudi vedó, kako neutrudljiv je bil naš ranjki Val. Stanik v Gorici.

— (*Gosp. J. Zelen iz Senožeč*) nam piše, da dozda niti ustmeno niti pismeno ni agitiral in tudi ne bo za poslanstvo, — da pa, ker je v deželnem zboru tudi na narodni strani dovolj juristov, ki so gotovo toliko zmožni kot juristi na nenarodni strani, bilo bi potrebno, da bi si Notranjci izmed sebe poslanca izbrali, ki pozna nadloge kmetijskega stanu in se za nj poteguje. — Gotovo nihče ne bo trdil, da v gosp. Zelenovih besedah ni zrna resnice; al od druge strani nam pa tudi on ne bode odrekel tega, da deželni zastop ni specijalni občinski zastop, — da v sklepih postav itd. gré za celo deželo, — da narodni poslanci, pa tudi nenarodni, dobro poznajo nadloge kmetijskega stanu, za katerega so že večkrat vse svoje moči napenjali, da pa niso oni krivi, ako niso dosegli, česar so želeli, — in da vsacemu rodoljubu Notranjskemu je v vsakem zboru pot odprta, s peticijami stopiti pred njega in mu razodeti nadloge Notranjcev.

— Te dni je nenadoma glas počil po mestu, da kanonik pl. Premierstein ima po smrti Zavašnikovi postati ud deželnega šolskega sveta. Čeravno je dandanes na svetu vse mogoče, vendar še na čast nekaterim, ki plačane ali častne službe oddajajo, misliti smemo, da pri tem gledajo na sposobnost in ne na osebnost, in da gosp. kanonika, ki se nikjer, najmanj pa v Vinici, ni vkvarjal s šolstvom, o katerem imamo dandanes že cele foliante postav, nikakor ne žalimo, ako rečemo, da za deželno šolsko svetovalstvo on nima „vestes nuptiales“ memo mnogo družih mož, ki si večidel svojega življenja s šolstvom glavo ubijajo. Če pa

ima deželni šolski svet zbornica biti le tacih zastopnikov cerkve in naroda našega, ki so sedanji vladni sistemi „persona grata“, no, potem naj si jih pa izbere minister Štrehmajer kar naravnost sam, in iz enega tvorila bodo soglasno tekli vsi sklepi šolskega sveta „ad maiorem gloriam“ sedanjega liberalizma, kateremu po vseh deželah Avstrije sta zdaj malika — le brezverstvo in pa nemščina!

— (*Štirje krasni novi zvonovi iz Hilzerjeve zvonarnije*) so prišli v ponedeljek po železnici iz Dunajskega Novega mesta v Ljubljano, od kodar so jih ovenčane s slovenskimi zastavami in cveticami slovesno odpeljali k Mariji Devici v Polje.

— (*Kamnosek Peter Toman in pa minister Banhans.*) Neki krčmar je te dni v Blatni vasi srečal krčmarja, o katerem je vedel, da tudi v njegovo krčmo zahaja Peter Toman, zdaj po milosti c. k. beričev tudi „Kammer-rath“ kupčijsko-obrtniške zbornice Ljubljanske, ter ga radoveden vpraša: naj mu pové, ali ga Peter tudi prijem že več dni vselej polič manj spi, kakor je sicer njegova navada, in se v kot stisne, pa v enomer ponavlja besede: „meine Herren!“ — „meine Herren!“ — in pa le spet: „meine Herren!“ — „meine Herren!“, včasih pa tudi še vmes: „Herr Ministerialrath!“ „Herr Ministerialrath v. Vesteneck!“ tako, da ne jaz, ne natakarica vedela nisva, ali se Peter meša ali kaj? — Res je taka — mu odgovori drug krčmar — tudi pri nas, kedar pride, ravno tako počenja; pa tudi jaz nisem vedel, kaj bi mislil od Petra; al predvčerajšnjem mi je prijatelj, ki bere pridno Dunajske časnike, uganil to zastavico rekoč: „Kamrath“ Peter Toman je slišal, da je neka Pemska kupčijska zbornica ministru Banhansu zaupnico poslala; zdaj pa študira in si glavo ubija, kako bi predlog stavil Ljubljanski handelskamri, da tudi ona ministru tako zaupnico pošlje; ker pa ni še v celem svojem življenji nobenega javnega govora imel, zato mu, kjer gre in sedi, zmirom po glavi roji, kako bi v zbornici začel svoj nagovor. Podoba je, da dozda še ni prišel čez besede „meine Herren“, ker se mu beseda v nemškem jeziku opoteka, pa tudi ne vé, kaj bi rekel. — „Vsaj imate res prav — mu odgovori prvi krčmar — kaj tacega mora biti; nama obema je pa Petrov predlog na škodo zavoljo poliča, ki ga manj spi, zato mu želim, da bi se kmalu rešil svojih težav in bi mu „fix und fertig“ iz glave skočila zaupnica, ki mu kakor mora možgane tlačiti.“

— (*Slovensko gledališče.*) V poslednji predstavi smo videli tu igre. Prva „Perziški šawi“ je prav angleško-dolgočasna malenkost, ki po prevodu v slovensko ni nič pridobila. Vkljub prizadevanji gospodičine Podkrajšekove in gosp. Schmidta teraj ni mogla ogreti občinstva. Skoro isto sme se reči o drugi igri „Sklenica čaja“, katere slovenski prevod je tako neizrečeno slab, da zginejo večidel vse šale originala. Gospod Kajzel je bil vendar-le izvrstna komična figura, tudi gospodična Ledarjeva je bila boljše nego navadno, in gosp. Juvančič je igral prav dobro; ko bi bil jezik prevoda boljši, bolj domač, bi bila mična igra gotovo občinstvo bolj ogrela. — Tem bolj so se pa ogreli poslušalci pri tretji igri, opereti „Mesečnica“, v kateri so gospodične Piskarjeva, Namretova in Barnasova ter gosp. Nolli pevski del jako dobro izvršili, za kar gre — razen njim — še posebna hvala čitalničnemu pevovodji gosp. Stöcklnu, s čegar trdom se je spravila opereta na oder. Vojaška godba je bila precizna. — Kaj hočemo pa reči o že znani izvrstni burki „Čevljarbaron“, po g. Alešovcu za naše razmere vstrojeni, katero smo slišali preteklo nedeljo? Nič drugega, ko da je glavna naloga bila v g. Kajzeljevih rokah in da je g. Nolli poslušalce z osoljenimi zbadajočimi ku-

pleti iznenadil. Kakor vselej je tudi zdaj tej burki sledil viharen plosk, vojaška godba pa je med akti storila svoje, da je bil z večerom vsak čez in čez zadovoljen, ker so tudi drugi igralci vrlo se obnašali. Gledališče je bilo pošteno polno, bolj ko zadnjikrat.

— (*Poslano.*) Notica v „Laib. Tagblatt-u“ od pretekla sobote si zopet prizadeva g. dr. Razlaga zoper nezaupnice braniti in pri tej priliki poleg različnih meni privoščenih psov trdi: da sem uradno popotoval (Commissionsreise) v Vipavo v zadevah zemljiškega davka, — vspeh pa da je bila zadnja dr. Razlagu iz Notranjskega došla nezaupnica; — nadalje trdi „Tagbl.“, da sem Gorenskim soseskam za drag denar zoper preobloženje z zemljiškim davkom izdelaval pritožbe po maniri zakotnih piscev. — Vse to je gola laž! Bil sem sicer iz Laškega, kamor sem na lastne stroške in ne uradno popotoval, domú gredé dve uri v Vipavi. Al o dr. Razlagu z nobeno živo dušo nisem spregovoril besedice, še celó mislil nisem na-nj. Izdelal sem pa za Radoljske in Bohinjske soseske res pritožbo zoper vrstilno tarifo, a ne za drag denar, ampak za tako ceno kakor brat bratu, in z dobro vestjo rečeno, ne s „frazami“, ker bi sicer ne bilo mogoče, da je deželna komisija glavne točke moje pritožbe, načeloma za vso deželo za merodajne spoznala in ako bi bil v poljedelstvu res tako neizveden in tako nezmožen kakor „Tagblatt“ trdi, bi menda deželna komisija, v kateri so z menoj vred znani izvrstni poljedelci: gospodje bar. Wurzbach, vit. Zavinšek, dr. Ahačič in F. Košir, ne bila meni naložila, poročati o najvažnejšem in najobširnejšem oddelku, namreč o tarifi za njive. Ali je konečno g. dr. Razlagu „Tagblattovo“ zagovarjanje na čast ali ne, tega presojudati me ne briga; jaz za svojo osebo le to čutim, da bi mi nikakoršna nezaupnica ne bila hujša in razžaljivejša kakor hvala in zagovarjanje „Tagblattovo“.

V Ljubljani 15. marca 1875.

Dr. Poklukar.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. — V državnem zboru je razgovor o postavi zarad davkov od poslopij pri kraju. Stavljениh je bilo več nasvetov o premembah posamesnih določeb, a bili so vsi zavrženi. Manjšina odseka za pretres te postave voljenega je podala po poročevalcu svojem, poslancu Krzeczunowicz-u jako temeljito izdelan nasvêt manjšine, v katerem je dokazana nepravilnost tega davka, ki bo posebno zadel mesta po deželi, kajti izvzemši glavna mesta bo povsod više nego je zdaj. Razen tega je davek neprilичno odmerjen, ni se jemal ozir ne na posebne razmere, ne na vreme po posamesnih deželah. Konečno povdarja poročilo to, da bi bilo zdaj že čas premišljevat, da državni blagajnici se ne pomagata toliko po povišanji davkov, kolikor s tem, da se ogiba vlada nepotrebnih stroškov, ali z drugo besedo: da se denar nabira po krajcarjih, po goldinarjih pa tje meče. — Ta predlog v zbornici ni obveljal, al važen je vendar-le zarad tega, ker je iz njega razvidno, kako malo se večina tega državnega zbora zmeni za blagor ljudstva; komur ti jasni dokazi ne odpró oči, ta je gotovo slep, ali pa — kaj drugega.

— Kakor Dunajski časniki pripovedujejo, nastopi presvitli cesar potovanje svoje v Dalmacijo 2. dne aprila; najpred obiše Trst, kjer neki 2 dni ostane; od tod gre v Gorico (glej dopis v današnjem listu), iz Gorice pa v Benedke, odkodar se na parobrodu podá v Pulj (Pola) in od tod v Zader. V Benedkah, pravijo, se shaja z kraljem Laškim; ta shod bo Benečane v neko zadrego spravil v tem, ali bi poprejšnjega ali